

Glee
De uitwisseling

Sophia Lowell

Vertaald door Henriëtte Albregts

Gebaseerd op de succesvolle tv-serie van
Ryan Murphy & Brad Falchuk & Ian Brennan

moon

Lees ook van Sophia Lowell:
Glee – Het begin

Oorspronkelijke titel *Glee – Foreign Exchange*
Copyright © 2011 Twentieth Century Fox Film Corporation
GLEE TM & © Twentieth Century Fox Film Corporation
Nederlandse vertaling © 2011 Henriëtte Albrechts en Moon, Amsterdam
Omslagontwerp © Twentieth Century Fox Film Corporation
& Baqap
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1051 2 gebonden editie

ISBN 978 90 488 1095 6 paperback editie

NUR 284

www.moonuitgevers.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Parkeerterrein van McKinley High, maandagmorgen heel vroeg

Het parkeerterrein van McKinley High School was bijna helemaal verlaten. Zelfs op de parkeerplekken voor docenten stond maar een handjevol auto's van wat overrijverige docenten die blindelings op de eerste burn-out van hun onderwijsloopbaan afstevenden. Die nacht was Lima met een witte deken sneeuw bedekt. Het leek alsof het geschraap en gebrom van de sneeuwploug het enige geluid was dat je in heel Lima, Ohio, kon horen. De megagrote gele sneeuwploug schoof een verse berg sneeuw voor zich uit over het verlaten parkeerterrein en duwde het op de sneeuwbanken, die nu al grijs waren van het vuil. Het was een ijzige ochtend aan het eind van februari. De eenzame sneeuwploug was het enige bewegende ding in de koude lege ruimte. Hij werd bestuurd door Bob, de conciërge, die zich dik had ingepakt in een gewatteerde poepbruine overall en oranje wanten droeg die op gigantische ovenwanten leken. Een paar rillende vogels zaten op de telefoondraden en hadden waarschijnlijk spijt dat ze niet naar een warmer klimaat waren getrokken.

‘Dit is te erg,’ zei Kurt Hummel terwijl hij de auto van zijn vader in een van de pas geveegde parkeerplaatsen manoeuvreerde. ‘De rest van de wereld is nog niet eens wakker. En mijn *leave-in* conditioner heeft vannacht nauwelijks de tijd gehad om in te werken.’

Mercedes Jones gaapte terwijl ze naar zichzelf keek in het spiegeltje in de zonneklep van de passagiersstoel. Ze hield haar minidoosje oogschaduw vast, streek met het piepkleine popperige kwastje over haar oogleden en liet een lichtblauwe gloed achter. Ze had haar make-up nog niet op toen

Kurt al op haar oprit verscheen. Ze ging dus echt niet make-uploos de dag door. Vooral niet op maandag. ‘Ik snap het niet. Waarom moet meneer Schu ons per se zien voordat school begint?’

‘Misschien heeft hij ontdekt dat martelen de beste manier is om te voorkomen dat leerlingen inkakken?’ Kurt zette de versnelling van de automaat in P maar liet de motor draaien. Hij hield zijn handen, in hun soepele zwartleren handschoenen, voor de verwarming, die warme lucht de auto in blies. Hij vond het koude weer in Ohio best leuk, vooral omdat zijn wintercollectie fantabuleus was, maar zijn gewatteerde jas van Alexander McQueen was helaas eerder esthetisch dan functioneel.

‘Kijk!’ Mercedes wees naar de vlaggenmast. Als de mast niet werd gebruikt door handige *jocks* om ongelukkige mannen uit de onderbouw omhoog te hijsen aan hun onderbroek en zo een vaderlandslievende *wedgie* te geven, hing er een Amerikaanse vlag aan. Maar geheel in de sfeer van McKinley Highs Multiculturele Week hingen er een paar buitenlandse vlaggen onder de Amerikaanse vlag. ‘Is dat niet de Canadese vlag? Dat vind ik een rare cultuur om te onderzoeken en eren, ze lijken toch best wel op ons?’

‘Ja, maar ze houden wel meer van socialisme en hockey dan wij.’ Kurts ogen keken dromerig terwijl hij fantaseerde over stevige kerels met een vierkante kaak en een gebroken neus die rond raceten op ijsschaatsen en op elkaar ramden tegen de plastic muren van de... hoe heette het ook alweer? Hockeyveld? Court? Nee, ring. ‘Ik hoop niet dat de kantine vandaag de keuken van onze lieve noorderburen gaat eren.’

‘Wat zouden we dan moeten eten? Canadese spek?’ Mercedes haalde haar neus op. Tijdens de Multiculturele Week koos de kantine elke dag een andere cultuur uit om te eren met speciale gerechten. Ze kon zich de Polynesische Dag maar al te goed herinneren van het *freshman* jaar, toen een cateringbedrijf een varken aan het spit naar binnen reed met de sinaasappel nog in zijn bek. Mercedes was daar nog niet

overheen en ze kon niet eens denken aan spek – of varkensvlees, of ham – zonder te kokhalzen.

‘God hebbe onze ziel.’ Kurt sloeg een kruisje, maar hij was niet katholiek en bakte er niks van. ‘Je weet dat meneer Hausler uit zijn dak gaat als hij ziet dat de Amerikaanse vlag zijn nobele plaats moet delen met een andere vlag.’ De kalende docent maatschappijleer was een oud-marinier die waakzaam alle rijen af liep tijdens de *Pledge of Allegiance* elk eerste uur van de schooldag om te controleren of al zijn leerlingen elke lettergreep duidelijk – en luid – uitspraken.

Mercedes scande de omgeving voor tekens van leven. De afgeragde auto van meneer Schuester (de uitlaat hing zowaar tot op de grond) stond in de hoek van de voor docenten gereserveerde parkeerplaatsen. Er lag een dun laagje sneeuw op, alsof de auto er al een tijdje stond. ‘Serieus, maak je je echt zorgen dat er serieus iets aan de hand is?’

Gisteravond hadden alle leden van de Glee Club een groepsbericht gehad van meneer Schuester met het verzoek om zich vóór het eerste uur bij hem te melden voor een noodbijeenkomst. Zoiets had hij nog nooit gedaan en Kurt en Mercedes hadden elkaar meteen ge-sms’t om te bespreken welke catastrofes de oorzaak waren van de extra vroege ochtendbijeenkomst.

‘Je hebt net twee keer in dezelfde zin “serieus” gezegd.’ Kurts blauwe ogen bestudeerden het bericht op zijn telefoon nog één keer voor aanwijzingen. Het was niets voor meneer Schu om cryptisch te zijn, ook al hield Kurt wel van verrassingen. ‘Serieus.’

‘Iemand verbeteren op zijn grammatica is een serieuze afknapper.’ Mercedes stak haar tong uit naar Kurt en wikkelde haar knalroze sjaal wat strakker om haar hals. De ramen van de auto waren beslagen en ze veegde een mooi rondje schoon in haar raam. Ze kneep haar ogen samen en tuurde naar een blauwe auto die het parkeerterrein op reed. De versleten banden gleden over een glad stuk ijs. ‘Finn is er,’ kondigde ze aan, toen ze Finns lange lijf in de auto herkende; zijn hoofd

kwam bijna tot het dak van zijn auto. Mercedes deed het portier open en liet de ijzige kou naar binnen. ‘Even vragen wat hij ervan denkt.’

‘Finn staat nou niet bepaald bekend om zijn briljante inzichten,’ zei Kurt liefdevol terwijl hij zijn leren koerierstas greep en hem aan zijn schouder hing. Finn staat bekend om andere kwaliteiten, dacht Kurt. Hij is de ster, de *quarterback*, de aanvaller van het basketbalteam, *homecoming king*. Hij heeft prachtige jukbeenderen. Er springen tranen in je ogen als hij ‘Faithfully’ zingt.

Terwijl Kurt zijn leren enkellaarzen voorzichtig om de grijze sneeuwklonten manoeuvreerde die de sneeuwplөг had achtergelaten, reed een vertrouwd rood busje met gebutste bumpers het terrein op en parkeerde naast Finn. Mercedes wuifde met een knalroze want naar Tina Cohen-Chang, die het stuur vasthield met zwarte handschoenen waar de vingertoppen van waren afgeknipt. ‘Hé, girl!’ riep Mercedes toen Tina uit het busje stapte. Tina doeg een zelfgebreide muts met flappen over haar oren.

Kurt probeerde het zo te timen dat ze langs Finns auto zouden lopen op het moment dat Finn uitstapte, maar Finn zat met zijn radio te klooien en Kurt moest langs de auto lopen met Mercedes. Een koude wind beet in hun wangen.

‘Jij bent niet bepaald je zonnige huppelende zelf vanochtend,’ zei Kurt tegen Tina en hij keek achterom bij het geluid van Finns autoportier dat dichtsloeg. Perfecte timing.

Tina knipperde slaperig met haar ogen en hees haar vaal-groene rugzak omhoog. Op de rugzak stonden tekeningen en afbeeldingen van bands. Ondanks haar vermoeide uiterlijk droeg Tina roze oogschaduw en dikke blauwe eyeliner. ‘Ik was tot heel laat bezig met het Chinese drakenkostuum.’ Tina was lid van de kleine maar enthousiaste Bond Voor Aziatische Leerlingen en ze had aangeboden om ter ere van de Multiculturele Week het antieke drakenkostuum te renoveren dat onlangs uit de opslag was opgegraven. Het papiermaché kostuum was door de tand des tijds gehavend en Tina

was met veel moeite de afgescheurde stukken aan het repareren. Haar vingers zaten nog steeds onder de opgedroogde lijm.

‘Wat denk je dat er aan de hand is?’ hoorden ze Finns diepe stem vragen. In zijn leren collegejas zag hij er niet bepaald uit als iemand die dood gevonden wilde worden met de Glee Club, maar hij was het afgelopen jaar erg veranderd. Hij had altijd gedacht dat hij wist wat hij wilde: goed zijn best doen en een footballbeurs voor een grote universiteit zien te krijgen, football spelen tot zijn knieën het begaven en eindigen met een keurige, saaie maar goedverdienende baan. Geen wereldschokkend plan, dat wist hij ook wel, maar hij kon zich geen andere toekomst indenken. Hij wist één ding heel erg zeker: dat hij voorgoed weg wilde uit Lima.

Maar Glee had hem verrast en ineens een andere toekomst mogelijk gemaakt. Hij had nooit verwacht dat hij lid zou worden van de Glee Club – hij dacht, net als de meerderheid van de mensheid, dat het een roeiclubje was – en toen was hij het leuk gaan vinden. Toen de club de *Sectionals* won was zijn hart bijna ontploft van blijdschap. Hij dacht terug aan hoe hij vorig jaar in de lente een *walk-off home run* had geslagen in de eindwedstrijd tegen Maryvale High, het hoogtepunt van zijn sportcarrière, maar dat had hij lang niet zo fijn gevonden als toen de jury de gigantische gouden Sectionals-trofee had overhandigd aan de McKinley High Glee Club.

‘We komen er niet uit of deze noodbijeenkomst goed nieuws of slecht nieuws betekent.’ Kurt gluurde naar het knappe gezicht van Finn waar diepe rimpels van bezorgdheid in te lezen waren. Ongeacht de kou was Finn het soort warmbloedige jock dat niet eens een paar handschoenen bezat, laat staan een sjaal. Kurt moest dat wel bewonderen, ook al geloofde hij dat je nooit genoeg accessoires kon hebben.

‘Denk je dat het góéd nieuws kan zijn?’ Finns gezicht klaarde op terwijl ze samen de trap op renden die net een verse laag pekkel had gekregen. Finns wangen waren roze van de kou en zijn haar, dat nog nat van de douche was, bevroor

meteen in korte haarijspegels. ‘Ik was bang dat hij weer had besloten dat hij accountant ging worden.’ Afgelopen herfst had meneer Schuester tijdelijk overwogen zijn baan op McKinley op te zeggen en accountant te worden zodat hij zijn zwangere vrouw beter kon onderhouden. Hij was toch gebleven, wat wel fijn was want de Glee Club had hem echt nodig. En zijn vrouw was toch alleen nepzwanger geweest.

De zware deuren van metaal en glas sloegen achter hen dicht. ‘Daar is Artie.’ Tina wees naar Artie Abrams, die door de gang vanaf de kantine naar hen toe reed. Daar bevond zich de enige rolstoelingang van de hele school. Ze hoopte dat er pekkel op lag. Ze wachtten allemaal in de grote hal zodat Artie hen in kon halen. Ondertussen veegden ze hun voeten op de fabrieksgrote deurmat, die ondanks dat de dag nog niet eens begonnen was, nu al doorweekt leek met grijze sneeuwblubber.

‘Heeft iemand gisteren *Pretty Woman* op tv gezien?’ vroeg Kurt, terwijl hij zijn koningsblauwe kasjmieren sjaal losmaakte om zijn nek. ‘Hij was al drie keer te zien deze maand, maar ik kan het gewoon niet laten.’

‘Jij vindt het gewoon leuk om Julia in haar stijlvolle stoephoeroutfit te zien,’ plaagde Artie terwijl hij naast hem kwam rijden. Hij had zijn warmste winterjas aan, die zijn moeder zijn ski-jack noemde, hoewel hij nog nooit geskied had. Hij glimlachte flauwtjes naar Tina.

‘Tja, ik kan er niks aan doen. Ik bezwijk elke keer weer voor die zwarte nepleren laarzen tot aan haar billen,’ zei Kurt terwijl hij naar Finn keek, die een beetje rood aanliep. Finn was erg preuts.

Tina ging naast Artie lopen. De laatste tijd was het... vreemd geweest tussen hen. In de herfst leek het nog of er eindelijk iets ging gebeuren. Artie was de enige jongen op heel McKinley met wie ze zich in een relatie kon voorstellen. Hij was lief en heel grappig. Vergeleken met Artie kwamen alle andere jongens dom of kinderachtig of allebei op haar over. Maar voordat ze echt iets met elkaar kregen, was het

vuur ineens uitgeblust, misschien omdat zij erg verlegen was en Artie veel te onzeker. En Artie was ook nog eens heel erg pissig geweest toen hij ontdekte dat Tina's gestotter nep was. Ze waren met elkaar naar het homecomingfeest gegaan, maar dat was alweer zo lang geleden dat Tina zich afvroeg of ze ooit verder zouden komen.

‘Het moet haast wel slecht nieuws zijn,’ zei Mercedes en ze haalde de blauwe oorwarmers van haar hoofd en propte ze in haar jaszak. Haar camelkleurige Uggs piepten op de schone vloer en het geluid weergalmde door de verlaten gangen van de school. ‘Dat hij van gedachten is veranderd en ontwikkelingswerk in Afrika gaat doen of zo.’

‘Echt niet.’ Arties dikke brillenglazen waren beslagen toen hij naar binnen kwam, het zoveelste nadeel van een bril. Hij had contactlenzen overwogen maar dan namen ze hem vast nog minder serieus. Hij pakte zijn bril en veegde hem schoon aan zijn geruite sjaal. ‘Meneer Schu zou ons nooit zomaar in de steek laten. Hij lijkt me trouwens helemaal niet een handen-uit-de-mouwentype. Ik zie hem niet met zijn blote handen een school in elkaar timmeren in een zielig land.’

‘Misschien wordt er weer bezuinigd en moeten we het muzieklokaal met het worstelteam delen,’ opperde Kurt met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Misschien kunnen we nog wat *moves* van hen leren.’

‘Misschien kapt iemand met de Glee Club? Of gaat er iemand dood aan een obscuur soort kanker die je stembanden vernietigt?’ vroeg Finn ineens. Hij hoorde hoe de deuren van de school open klaptten en keek achterom naar Matt Rutherford en Mike Chang, footballspelers die net als hij in de herfst lid waren geworden van de Glee Club. Zij waren vaak de laatsten die binnenkwamen.

Finn wilde er niet over beginnen want hij had het gevoel dat hij het altijd over haar had, maar was het niet vreemd dat Rachel er nog niet was? Ook al ging hij niet met haar – althans, niet meer – toch had hij nog steeds een Rachel-radar. Een kamer of een gang leek gewoon anders als zij er

was, misschien omdat ze zo'n duidelijke – en luide – aanwezigheid was. Het was alsof hij haar niet uit zijn kop kreeg, hoezeer hij ook zijn best deed.

Alsof ze Finns gedachten kon lezen, vroeg Tina: 'Waar is Rachel?' terwijl ze de gang in liepen naar het muzieklokaal. Rachel wilde altijd als eerste bij een repetitie, bijeenkomst of optreden zijn, en het was vreemd dat ze hen niet buiten het muzieklokaal ongeduldig stond op te wachten, hun een voor een een standje gevend als ze ook maar één minuut te laat waren.

Terwijl ze zich allemaal afvroegen wat er van de Glee Club terecht zou komen zonder Rachel werd het stil in de gang. Je hoorde de hersens kraken, en het gepiep van hun natte schoenen op het linoleum. Finn vroeg zich direct af of ze nu eindelijk had gedaan waar ze maanden geleden mee had bedreigd: naar een school voor zang & dans overstappen waar ze de opleiding kreeg die ze nodig had om een ster te worden.

Maar... dat zou ze hem verteld hebben, toch? Hij kreeg een brok in zijn keel. 'Misschien heeft Rachel wel die rare kanker. Misschien gaat ze wel dood...'

Net toen Kurt zich voorstelde hoe hij eruit zou zien met zijn zwarte gleufhoed op terwijl hij Elton Johns 'Candle in the Wind' zong op Rachels begrafenis, onderbrak Mercedes ruw zijn droom. 'Ik denk niet dat kanker sterk genoeg is om Rachel eronder te krijgen.'

Precies op dat moment hoorde iedereen iets door de muren van het muzieklokaal. 'Ik denk dat er iemand binnen is,' fluisterde Kurt, en hij had het gevoel dat hij in een *Scooby-Doo*-aflevering was beland. Finn was natuurlijk Fred, de heldhaftige alfaman met de brede schouders en verwoestend mooie kaak.

Mercedes rolde met haar ogen. Kurt was soms zo'n *drama queen*. 'Als het een moordenaar met een hakbijl is, ben ik vast het eerste slachtoffer.' Ze pakte de deurklink en duwde hem naar beneden terwijl iedereen achter haar voorzichtig het lokaal in keek.

Rachel, die er allesbehalve dood uitzag in een lichtblauw geruit rokje en witte mohair coltrui waar een grote aardbei op was gebreid, zong een regel uit *Cabaret* en keek ontzettend geconcentreerd. Elke ochtend dronk ze thuis een proteïne-shake en sportte ze dertig minuten lang op de crosstrainer, om zichzelf fysiek voor te bereiden op de dag. Maar haar echte, spirituele voorbereiding vond elke dag plaats tijdens haar zangoefeningen in het muzieklokaal. (En er was natuurlijk het feit dat de burens dreigden haar aan te klagen als ze bleef zingen om halfzeven in de ochtend). Ze was dol op nummers van Liza Minelli voor haar ochtendritueel. Als ze die had gezongen, kon ze de dag beter aan. Ze brachten haar in de juiste stemming om de haatdragende medescholieren en de negatieveelingen aan te kunnen, en de leerlingen die, ondanks haar succes in *Glee*, nog steeds *slushies* in haar gezicht gooiden. De vroege zangoefeningen waren een essentieel onderdeel van haar dagelijkse routine en ze zou niet zonder kunnen.

Ze merkte pas dat er iets niet klopte toen het couplet was afgelopen. Ze draaide zich om. In de deuropening stonden haar *Glee Club*-maatjes haar aan te gapen als een stelletje groupies.

‘Wat...’ begon ze en ze keek naar de klok aan de muur. ‘Wat doen jullie hier? Dit is mijn persoonlijke oefentijd.’

Mercedes’ mond viel open. ‘Kom jij elke maandag zo vroeg naar school, alleen om nog meer te oefenen?’ Ze gooidde haar rugzak op een stoel en ritste haar pofjas open. ‘Je bent nog maffer dan ik dacht.’

Rachel staaarde naar de rugzak alsof die haar persoonlijk bedreigd had. ‘Nee, ik oefen hier iédere ochtend.’ Ze voelde zich belaagd en sloeg haar armen over elkaar. Dit halve uurtje voordat de school volstroomde met leerlingen was haar eigen heerlijke moment. ‘Wat doen jullie hier allemaal?’ Ze keek niet langer naar Finn dan strikt noodzakelijk. Ze wilde nog steeds hardvochtig geloven dat ze over hem heen was.

‘Heb je meneer Schuesters bericht niet gekregen gisteravond?’ vroeg Artie en hij reed naar de voorste rij stoelen

in het lokaal. Zijn wielen lieten een vaag spoor van natte sneeuw achter.

‘Bericht? Nee.’ Rachel keek naar haar telefoon die ‘I feel pretty’ uit *West Side Story* als ringtone had en piepte bij elk binnenkomend berichtje. ‘Ik heb hem gisteravond uit gezet toen ik vroeg naar bed ging, iets wat ik jullie allemaal aanraad omdat het je stembanden de kans geeft om zich te herstellen.’ Ze hield haar hoofd fier omhoog.

‘Waarom heb je het berichtje dan niet gehoord toen je vanmorgen je telefoon weer aanzette?’ Mercedes ging op een van de plastic stoelen zitten en keek Rachel uitdagend aan. Dat kind had een ego zo groot als China en altijd wel een excuus klaar. Mercedes vond het gewoon lekker om haar te stangen.

Rachel keek Mercedes recht in haar ogen. ‘Ik denk dat ik door mijn weergaloze talent de piep gewoon niet kon horen.’

Mercedes sprong uit haar stoel. ‘O, ik wil dat weergaloze talent wel eens laten zien wat ervan over is als...’ Voordat Mercedes de zin kon afmaken, vloog de deur van het muzieklokaal open. Meneer Schuester kwam binnen met een enorme roze kartonnen doos van de bakker onder zijn arm en met een grote plastic kan sinaasappelsap in zijn andere hand. De zoete geur van vers gebak steeg op uit de doos en Mercedes ging prompt weer zitten. Haar maag knorde en ze bedacht dat ze niet eens tijd had gehad voor een kom muesli voordat Kurt op de oprit had staan toeteren.

‘Hé, jongens!’ meneer Schuesters knappe kop grijnsde blij naar de club. Zijn bruine krulletjes, die nog nat waren toen hij van huis vertrok, waren bevroren door de kou. ‘Het spijt me dat ik jullie heb laten schrikken met de oproep voor deze vroege noodbijeenkomst, maar ik wou jullie allemaal gesproken hebben en ik kon niet wachten tot de Glee Club-repetitie na schooltijd.’

‘Wat is het grote nieuws dan?’ vroeg Kurt en hij keek naar de doos. Het rook heerlijk, wat het ook was, en hij wilde weten of het lekker genoeg was om de extra calorieën voor lief te kunnen nemen. ‘We staan allemaal stijf van de spanning.’

‘Nou...’ meneer Schuester keek door het lokaal. Mike en Matt stommelden net naar binnen. Ze zagen er nauwelijks wakker uit. Nog afwezig waren Noah ‘Puck’ Puckerman, Quinn Fabray en Santana Lopez en Brittany Pierce, de twee Cheerios. ‘Ik wil het de hele groep vertellen en jullie zijn nog niet compleet.’

‘Wat?’ Rachel, die was gaan zitten zodra meneer Schuester binnenkwam, veerde uit haar stoel op en landde op haar gelakte schoentjes. Ze was altijd alert als het om onrecht ging en dit was ontzettend onterecht. ‘Maar Puck en de Cheerios komen áltijd te laat. Het is niet eerlijk om ons voor hun fouten te straffen.’

Meneer Schuesters gezicht betrok een beetje, zoals altijd wanneer Rachel haar mening ergens over gaf, wat ze minstens honderd keer per uur deed. ‘Laten we gewoon even kijken of ze op komen dagen.’

Finn, die zin had om de roze gebaksdoos open te scheuren, kon niet langer wachten. Hij hoopte dat er gevulde donuts in zaten. Het soort dat bedekt was met kleverige suiker. ‘Eh, meneer Schu? Ik had Quinn gisteravond aan de lijn, en ik, eh, denk niet dat ze er vanmorgen bij is.’ Hij gaf nog steeds om Quinn, ook al was het nu uit. Dat zou hij misschien niet moeten doen, vooral omdat ze gelogen had en gezegd had dat hij de vader van haar ongeboren kindje was. De echte vader was niemand minder dan zijn beste vriend, de beruchte vrouwenversierder Puck. Dat alleen al was genoeg om zelfs nooit meer te overwégen haar knappe gezichtje vriendelijk aan te kijken. Maar Finn was een grote softie. Ook al had hij een hekel aan haar om wat ze had gedaan, toch maakte hij zich zorgen om haar. Finn stelde zich vaak voor hoe Puck eruitzag met een kindje op zijn knie, terwijl hij het sambal of zo wilde voeden. Arme baby. Daarom mocht Quinn hem af en toe bellen om te vertellen hoe haar dag was geweest. Wat ze had gezegd over de extra vroege noodbijeenkomst was: ‘Ik zou overwegen om te komen, als ik niet elke ochtend een vaste afspraak heb op exact dat tijdstip om mezelf leeg te

kotsen.’ Maar dat wilde Finn niet zeggen waar iedereen bij was.

‘Geweldig.’ Meneer Schuester gaf het op. ‘Goed, het spijt me dat ik jullie hier allemaal naartoe heb laten komen op dit vroege tijdstip, maar het ziet ernaar uit dat jullie nog even moeten wachten op het nieuws.’ Hij hield de roze gebaksdoos omhoog om zich tegen de boze blikken en harde zuchten te verdedigen. Hij zette de doos op de piano. ‘Maar ik heb wel wat lekkers meegenomen. Zie het als een vredesduif. En waarom ontmoeten we elkaar niet aan het begin van de lunchpauze? Ik zorg ervoor dat de leerlingen die nu ontbreken er dan ook bij zijn.’

Finn was het eerste bij de doos. Twee dozijn verse croissants lagen te glimmen op het witte papier van de bakker. Finn hapte in een croissant, die weg leek te smelten in zijn mond. Dit was beter dan een gevulde donut. ‘Lekker. Bedankt, meneer Schu.’

Iedereen griste een croissant weg. ‘Geniet ervan, jongens. En onthoud: dit is een hint.’ Hij knipoogde naar ze maar wilde verder niks zeggen.

Rachel schonk een glas sinaasappelsap in voor zichzelf. Ze had er helemaal geen zin in. Als haar ochtendsessie verstoord moest worden, wilde ze daar wel een reden voor hebben. Celine Dion was niet zover gekomen door oefensessies te onderbreken voor sinaasappelsap en croissants. De dag ging bergafwaarts en school was nog niet eens begonnen.